

Røverbrudgommen.

(Tysk eventyr.)

Det var en gang en møller, som hadde en vakker datter, og da hun var blit voksen pike, vilde han gjerne ha hende vel forsørget og godt gift; derfor sa han til hende: „Kommer her bare en høvelig frier og vil ha dig, saa skal jeg ikke vise ham bort.“ Det varte ikke længe, før det kom en frier som lot til at være svært rik, og da mølleren slet ikke visste noget at utsætte paa ham, saa lovet han ham at han skulde faa datteren. Men piken selv likte ham slet ikke og hadde ingen rigtig tro paa ham. Bare hun saa ham eller tænkte paa ham, fyldtes hendes hjerte med gru og rædsel. En dag sa han til hende: „Du er min brud, som du jo vet, og nu er det paa tide at du kommer og ser til mig.“ Piken svarte da: „Jeg vet ikke hvor du bor.“ — „Mit hus ligger ute i skogen,“ svarte han. Hun søkte paaskud til at la være at komme, og sa at hun ikke kunde finde veien. Da sa brudgommen: „Nu paa søndag maa du komme. Jeg har alt bedt gjester, og forat du kan finde frem gjennem skogen, skal jeg strø aske der du skal gaa.“ Søndagen kom, og piken maatte da avsted; men hun var saa ræd, endda hun ikke selv visste hvad hun var ræd for, og for at merke sig veien, fylgte hun

begge lommerne sine med gryn og erter. Da hun kom til skogen, saa hun asken som var strødd der, og den fulgte hun; men allikevel kastet hun, ret som det var, et par erter langs veien, snart til høire og snart til venstre. Hun gik næsten hele dagen, til hun kom ind i tætte skogen, hvor den var mørkest, og her fik hun øie paa et enslig hus; det saa skummelt og uhyggelig ut. Allikevel gik hun ind, men fandt ikke et menneske, og i førstningen hørte hun ikke en lyd; men saa hørte hun en røst som ropte:

„Vend om, du brud saa fager og god!
Denne morderhule kræver dit blod.“

Hun saa sig om, og merket at stemmen kom fra en fugl, som sad i et bur i vinduet. Endda en gang ropte den:

„Vend om, du brud saa fager og god!
Denne morderhule kræver dit blod.“

Hun gik nu videre fra rum til rum; men ikke et liv var at se. Tilslut kom hun ned i kjelderen. Der sat en ældgammel kone og vagget med hodet. „Kan du sige mig om det ikke er her brudgommen min bor?“ spurte piken. „Aa dit stakkars barn!“ sa kjærringen, „hvorledes er du kommet hit? Dette er en fæl morderhule. Du mener nok du er brud, og at du snart skal holde bryllup, men det blir med døden til brudgom. Se her har jeg maattet sætte paa en stor kjedel med vand; naar de har dig i sin vold, hugger de dig i stykker uten naade og koker og æter dig; for du maa vite det er menneskeætere du er kommet til her, og døden er dig viss, ifald ikke jeg synes synd i dig og frelser dig.“

Saa tok kjærringen hende i haanden og førte hende bak et stort kar, hvor ingen kunde se hende. „Sit nu saa stille som en mus,“ sa hun, „og rør dig ikke av flekken, ellers er det ute med dig! Inat, naar røverne ligger og sover, skal vi fly sammen; jeg har længe ventet paa en leilighet.“

Straks efterat piken var kommen i skjul, gik døren op, og røverne kom ind. De slæpte med sig en ung pike, og fulde var de, saa ingen brydde sig om at hun graat og bar sig ilde. De gav hende vin at drikke, tre glas: et med hvit, et med rød, og et med gul vin, og da brast hjertet paa hende. Saa rev de av hende de fine klærne hendes, la hende op paa et bord, skar hendes fagre legeme op i mange stykker og strødde salt paa. Bruden, stakkar, som sat bak karet, skalv av rædsel; for nu fik hun se hvad røverne hadde tænkt at gjøre med hende.

En av dem la merke til en guldring, som sat paa lillefingeren til hende de hadde myrdet, og da han ikke straks fik den draget av, saa tok han en øks og hugg hele fingeren av hende. Men fingeren sprat i veiret, fôr over karet og faldt bent i fanget til bruden. Røveren tok et lys og lette efter den, men kunde ikke finde den. „Har du set bak karet?“ sa en av de andre til ham. Men da skyndte kjærringen sig at sige: „Kom nu tilbords! Imorgen kan dere lete bedre efter.“

„Det har du ret i,“ sa røveren, og saa satte de sig tilbords alle sammen. Konen hadde dryppet sovedraaper i vinen, og det varte ikke længe, før de blev øre og søvntunge; de la sig ned paa gulvet, den ene efter den andre, og snart laa de alle og snorket.

Da bruden merket at de laa i dyp søvn, kom hun frem bak karet; hun maatte stige over alle røverne, som laa bortefer gulvet i en lang række, og hun var gruelig ræd for at nogen av dem skulde vaagne. Men lykken var hende god; hun kom godt og vel over dem og frem til døren, sammen med den gamle konen. Saa lukket de varlig op døren, og skyndte sig avsted, saa hastig de kunde, bort fra morderhulen. Asken som røveren hadde strødd ut, var blaast bort; men ertene og grynene, som piken selv hadde strødd, hadde slaat rod og var skutt op, og de viste dem veien i maaneskinnet. De gik hele natten og naadde frem til møllen i graalysingen. Og nu fortalte piken sin far alt det som var hændt hende.

Den dag da brylluppet skulde staa, kom brudgommen til møllen, og brudens far hadde bedt alle sine slegtninger og kjendinger. Mens de sat tilbords blev det gjort den avtale, at alle i laget skulde fortælle hver sin historie. Bruden sat paa sin plads ved siden av brudgommen, uten at mæle et ord. „Naa min kjæreste ven!“ sa han til hende, „har ikke du ogsaa noget at fortælle?“ Hun svarte da straks: „Jeg kan fortælle en drøm jeg nylig har hat. Jeg gik alene gjennom en skog og kom langt om længe til et hus. Der gik jeg ind, men ikke et liv var at se der; men i et bur ved vinduet sat en fugl og ropte:

„Vend om, du brud saa fager og god!
Denne morderhule kræver dit blod!“

Og saaledes ropte den en gang til. — Ja, det var jo bare en drøm, min ven!“ la hun til og saa

paa brudgommen. Saa blev hun ved at fortælle: „Jeg gik gjennem alle stuerne, tomt var det overalt, og det var saa uhyggelig alle steder. Tilslut kom jeg ned i kjelderen; der sat en gammel kone og vagget med hodet. „Bor ikke brudgommen min her?“ spurte jeg. Hun svarte: „Aa du stakkars barn! Det er en fæl morderhule du er kommet til. Brudgommen din har bare i sinde at dræpe dig og hugge dig i stykker, og saa vil han koke dig og æte dig op.“ — Ja, det var jo bare en drøm, min ven! — Men konen gjemte mig bak et kar, og straks efterat jeg hadde sat mig ned der, kom røverne hjem, og slæpte med sig en jomfru; hende lot de drikke tre glas vin, og av det brast hendes hjerte. — Ja, det var jo bare en drøm, min ven! — Saa drog de av hende de fine klærne, la hende op paa et bord, hugg hendes fagre legeme i mange stykker og strødde salt paa. — Ja, det var jo bare en drøm, min ven! — Men saa fik en av røverne se en ring som sat paa lillefingeren hendes, og da han ikke straks fik ringen løs, saa hugg han fingeren av, og den fôr over karet og faldt ned i mit fang. Her er fingeren med ringen!“ I det samme tok hun den frem og viste den til alle som sat ved bordet. Under denne fortælling var røveren blit blek som et lik; nu sprang han op og vilde rømme sin vei, men gjesterne holdt ham fast og bandt ham. Han blev ført for retten, og baade han og alle de andre i røverlaget maatte bøte med livet for sine misgjerninger.